

MARKÓ BÉLA

Érintések

*Egy könyvet, egy mellbimbót, egy bükk törzsét,
egy pillangó szárnyát végigsimítva,
keresve talán a rést, ahol eltűnhetek,
keresve azt az érzékeny pontot, amelytől
lúktetni kezdenek a tárgyak, és kitérülnek,
hogy befogadjanak, azt a miniatúr rejtekajtót,
amelyen át beléphetek egy papírlapba
vagy egy lepkébe, ahogy egy sűrű
erdőben irtózva egymáshoz érnek a fák,
ahogy egy tapintástól elernyed a gyufásdoboz,
ahogy a világ erogén zónái vibrálnak
az égbolton, látom, megoldod ruhádat,
és felém sodorja könnyű testedet a szél,
porral, fűvel, vízcseppekkel elkeveredünk,
szétszórva részeink, kiröppenek én is, mint egy
méhesből a méhek, és millió helyen
ott leszek, megnyitom magam s széjjelosztom,
és nem félek már, hogy megérintenek,
hallgatom zsongó testedet, magamhoz húzom
hideg arcodat, te még megbontatlan egész vagy,
mint egy téli kaptár, alszik az édes
méz a fagyban, ujjaim föl pattintják
a titkos bejáratokat, akadálytalanul
átsiklanak a színes mátyásmadarakon,
most már úgy vagyok, hogy talán nem vagyok,
nylj meg, szerelmem: ilyen lesz halálunk...*

Szigliget, 1992. augusztus 15.